

Двѣтъ градини.

Златка и Стоянчо били много добри, послушни и трудолюбиви дѣца. Прѣдъ тѣхната кжца имало единъ голѣмъ дворъ. Баща имъ накаралъ човѣкъ да разкопае цѣлия дворъ и казалъ на дѣцата си: ето ви сега мѣсто да си направитѣ сами по една малка градинка; да си насадите плодни дръвчета и да си развждитѣ различни миризливи и приятни цвѣтя.

Дѣцата съ радостъ се заловили за работата, която имъ прѣдстояла.

Всѣки день, прѣзъ сводното си врѣме, Златка и Стоянчо работили въ своитѣ малки градинки; почитвали трѣвата и буренитѣ, поливали и разкопвали около растенията и хубавитѣ цвѣтя.

Кой знае защо, но градинката на Златка била много по-хубава, почиста и по-приятна, отколкото градинката на Стоянчо.

Еднажъ, когато и баща имъ поискалъ да разгледа градинитѣ на своитѣ трудолюбиви дѣца, Стоянчо се обърналъ къмъ баща си и му казалъ: — Не знамъ, Татко, защо градинката на сестра ми Златка има много по-хубави цвѣтя, а моята — нѣма; и азъ ги поливамъ и грижливо ги отгледвамъ, но пакъ не вирѣятъ.

Бащата, който виждалъ добръ и наблюдавалъ работата на дѣцата си, отговорилъ на Стоянчо:

— И ти, синко; щѣше да имашъ въ градинката си хубави цвѣтя, както Златка има въ своята, но и ти трѣбваше да ги посѣнешъ на врѣме.